

denne Løbestemmelse, og som et meget slaaende Exempel herpaa har man faaet den nylig tilsigtet oprettede Kjøbenhavns Præmiebank, der rigtignok nominelt sælger Præmieobligationer, men aldrig udleverer dem, før de ere fuldt indbetalte. Den beholder Obligationerne og udleverer nogle Sedler, der fuldkommen kunne stilles lige med Lotterisedler. Derjom ikke Obligationerne blive fuldt indbetalte i Banken, ville Kjøberne aldrig faae dem at se. Jeg tror, at det indeholder en saa afgjort Omgaaelse af Loven, at der turde være Marsag til at faae undersøgt ved Domstolene, om det er et tilladeligt Forhold. Det gjælder vistnok paa lignende Maade om mange Forretninger, der handle med Præmieobligationer, men i det Hele taget tillader jeg mig, hvad Præmieobligationer angaar, at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke turde være ønskeligt, at vi fik en Forandring i Løbestemmelsen herom, der kunde sikke mod forskjellige Arter af Præmieobligationer. Der er saadanne Præmieobligationer, hvor hele Rente udbetales til Obligationseieren, og hvor der saa fordeles et lille Beløb som Præmie, svarende til den Avance, man ud over den ordinære Rente tilbyder Obligationseieren. Saadanne Obligationer ere navnlig Statsobligationer, og dem sætter jeg i en Klasse for sig. Det maa naturligvis tillægges en underordnet Betjødning, om Staten siger: Vi laane 100 Kr. og tilbagebetale 110 Kr., foruden at vi naturligvis betale Renter af det fulde Beløb, eller om Staten siger: Vi laane 100 Kr., betale Rente af det fulde Beløb og fordele i en længere Aarrække 10 pSt. i Præmie. Men en anden Klasse Præmieobligationer er det, hvor den hele Rente eller det Meste af den fordeles som Præmie, og disse Præmieobligationer ere i alt Væsentligt at stille lige med Lotterispil. Det er denne Art Lotterispil, som jeg vil henstille til den ærede Justitsminister, om der ikke var Marsag til ved Lov at forbyde, hvorved hele dette forkastelige Spil med Præmieobligationer vilde være forhindret. I Forbindelse med Spørgsmaalet om Handel med denne Slags Papirer skaar naturligvis ogsaa Bekjendtgjørelsen derom. Det turde i det Hele taget være heldigt, om der blev ført nye Kontrol med Bekjendtgjørelser af denne Art. Jeg har for mit Vedkommende ikke saa sjelden set Bekjendtgjørelser, som ligesom gik ud paa Salg af Andelslodder; men eftersom en saadan Anstalt som Kjøbenhavns Præmiebank maa anses for at være bygget paa en aabenbar Omgaaelse af Loven og som Sølge deraf strafbar, maa der ogsaa udgaa et Forbud mod Bekjendtgjørelser deraf. Af samme Art turde forøvrigt Bekjendtgjørelse om Aktiana være, hvis jeg tør benytte Leiligheden til at berøre dette Spørgsmaal. Mens det er forbudt at drive Kvakalveri, er det ikke forbudt at sælge Aktiana med Brugsanvisning og heller

ikke at bekjendtgjøre et saadant Salg; men jeg tror, at der vistnok stiftes langt mere Ståde derved end ved Kvakalveri. Det er kun leilighedsvis, at jeg berører dette Spørgsmaal i Forbindelse med det her omtalte.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal i Anledning af det ærede Medlems Bemærninger indskrænke mig til at henlede Opmærksomheden paa, at den Skrivelse, der er aftrykt ved S. 7, indeholder ikke noget Reglement eller anden saadan Forfæstelse, givet af Justitsministeriet, men kun en Stadsfæstelse paa en Overenskomst, som Lotterierne have vedtaget indbyrdes. Tinget er jo den, at, naar de engang have deres Koncession, kan man ikke faaledes uden videre stille dem andre Vilkaar for deres Virkemaade end dem, de ere undertegnede ved Koncessionen, og derfor er man tilbøielig der henviist til Overenskomstens Bet. Nu var det dengang — det er jo temmelig længe siden, Skrivelsen er af 7de Januar 1879 — den almindelige Overbevisning, at en Del af Wlemperne, som vare forbundne med Industrielotterierne, hidrørte fra den altfor skarpe Konkurrence, hvorfor de brugte alle mulige Midler, dels for at lokke Kjøbere og dels for at sikke sig Kollektører, og man troede, at disse Wlemper kunde forsvinde, naar der kom en Overenskomst tilstede mellem de forskjellige Lotterier, hvorved den skarpe Konkurrence blev reguleret. Det var Oprindelsen til den Overenskomst, som Industrielotterierne gik ind paa, det vil sige, enhver af dem underkastede sig den under Forudsætning af, at alle de andre ogsaa underkastede sig den. Det er altfaa den Karakter, Bestemmelsen har, og det Lys, hvori den maa ses, naar man vil bedømme den. Jeg vil i Anledning af den samme ærede Folketingsmands (Zauber) Bemærkning sige en Ting endnu med Hensyn til disse Lotterier, og det er, at det ikke er min Mening, at man bør undlade at forny Bevillinger til dem, hvis Bevillinger udløbe, naturlig paa den Maade, at de kunne fornyes indtil 1887, som jo er det Tidspunkt, hvor samtlige Bevillinger udløbe. Jeg tror nemlig, at, hvis man undlod at forny Bevillingerne, vilde man komme til at gjøre meget betydelig Uret imod de Lotterier, hvis Bevillinger tilfældigvis udløbe inden dette Tidspunkt. Det er jo paa ingen Maade givet, at man ved den Overveelse, der skal finde Sted ved Udgangen af 1886, angaaende hvorledes man vil forholde sig overfor hele dette Spørgsmaal, vil komme til det Resultat, at man skal aflasse dem. Var det sikkert, at det vilde blive Tilfældet, vilde det maaste kunne være rigtigt, efterhaanden som Bevillingerne udløb, ikke at forny dem, ikke engang til dette Tidspunkt; men det er jo ikke givet, at man vil komme til dette Resultat. Det kan jo tværtimod godt være, at